

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 35/2016-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 21. januára 2016 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom [REDAKOVANÉ], Advokátska kancelária, [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tos 78/2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. septembra 2015 prostredníctvom poštovej prepravy doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48

ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tos 78/2015.

Z obsahu sťažnosti vyplýva:

„Uznesením ČVS: KRP-227/I-VYS-BA-2014 zo dňa 25.6.2014 mi vyšetrovateľ vznesol obvinenie pre obzvlášť závažný zločin lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 188 ods. 1, 2c, 3b TZ a zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 294 ods. 2 TZ. Od svojho zadržania dňa 24.6.2014 som dodnes väzobne stíhaný...

Dňa 27.3.2015 sa konalo hlavné pojednávanie, na ktorom boli produkované dôkazy, ktoré moju vinu na lúpeži vyvracajú... Na základe radikálnej zmeny dôkaznej situácie podal môj obhajca dňa 2.4.2015 novú žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, v ktorej presne rozobral nové dôvody, pre ktoré je súd povinný rozhodovať i pred uplynutím 30 dňovej lehoty uvedenej v § 79 ods. 3 Tr. por...

Samostatnú žiadosť... som podal i ja, dňa 7.4.2015.

Dňa 17.4.2015 nám Okresný súd Bratislava IV oznámil, že o našich žiadostiach nebude rozhodovať, lebo neuplynula lehota uvedená v § 79 ods. 3 Tr. por.

Proti tomuto oznámeniu sme podali dňa 28.4.2015 sťažnosť, nakoľko máme za to, že svojou povahou je napadnuté oznámenie rozhodnutie, proti ktorému je možné podať opravný prostriedok. Ako bola sťažnosť vybavená, dodnes nevieme. Pochopili sme to tak, že sa ňou nik nezaoberal.

Dňa 6.5.2015 sme podali ďalšiu žiadosť o moje prepustenie z väzby na slobodu, teda po uplynutí viac ako 30 dní od posledného rozhodnutia sťažnostného súdu.

Dňa 15.5.2015 sme vo vzťahu k žiadosti prepustenie z väzby zo dňa 2. a 7. apríla 2015 podali sťažnosť pre nečinnosť súdu, nakoľko sme presvedčení, že súd mal o našich žiadostiach rozhodovať.

Dňa 2.6.2015 obhajca samostatným podaním – Oznámenie, návrh na postup v zmysle § 55 ods. 3 Tr. poriadku, Sťažnosť pre nečinnosť súdu – o tejto skutočnosti informoval i predsedníčku súdu...

Až dňa 11.6.2015 bol vyhlásený odsudzujúci rozsudok a zamietnutá moja žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu. Proti rozsudku sme sa odvolali priamo na HP do zápisnice, proti Uzneseniu o zamietnutí žiadosti o prepustenie z väzby sme podali sťažnosť.

Dňa 22.6.2015 nám bolo predsedníčkou Okresného súdu Bratislava IV oznámené, že našu sťažnosť na prieťahy v konaní vyhodnotila ako nedôvodnú a odložila ju bez ďalšieho opatrenia.

Ako reakciu na oznámenie Predsedníčky OS BA 4, dňa 25.6.2015 podal obhajca Predsedovi Krajského súdu v Bratislave Žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti pre nečinnosť súdu.

Podpredseda KS v BA nám listom zo dňa 28.7.2015 oznámil, že našu sťažnosť pre nečinnosť súdu neprešetrí, nakoľko zákon taký postup nepripúšťa.

Napokon dňa 2.9.2015 nám bolo doručené Uznesenie KS v Bratislave sp. zn. 3Tos/78/2015 zo dňa 12.8.2015, ktorým bola zamietnutá naša sťažnosť proti Uzneseniu o zamietnutí žiadosti o prepustenie z väzby...

... po dôkazoch, ktoré moju vinu vyvracajú sme pochopiteľne požiadali o prepustenie z väzby v presvedčení, že sa jedná o nové dôvody v zmysle citovaného ustanovenia § 79 ods. 3 Tr. por., pričom netreba čakať na uplynutie 30 dňovej lehoty od posledného rozhodnutia... Nemôžem sa stotožniť so stanoviskom sudcu Okresného súdu Bratislava 4, ktorý nám oznámil, že o našich žiadostiach rozhodovať nebude, lebo neuplynula 30 dňová lehota od právoplatnosti posledného rozhodnutia...

Súd porušil moje právo na slobodu a bezpečnosť a právo na spravodlivé súdne konania prvýkrát keď nerozhodoval o žiadosti môjho obhajcu o mojom prepustení z väzby, zo dňa 2.4.2015, ale oznámil, že o nej rozhodovať nebude.

Druhýkrát, keď nerozhodoval o mojej žiadosti o prepustenie z väzby, zo dňa 7.4.2015, ale mi oznámil, že o nej rozhodovať nebude...

Na záver nám dňa 2.9.2015 bolo doručené Uznesenie KS Bratislava č. k. 3Tos/78/2015 zo dňa 12.8.2015, ktorým zamietol moju sťažnosť proti uzneseniu o zamietnutí mojej žiadosti o prepustenie z väzby, s už vyššie spomenutým odôvodnením, že zo strany súdu bolo všetko v poriadku, lebo som neuviedol nové dôvody, pre ktoré som žiadal prepustenie z väzby na slobodu.“

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

1/ Krajský súd v Bratislave v konaní č. 3Tos/78/2015 porušil sťažovateľove právo definované v čl. 5 ods. 1 písm. c, ods. 3, ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2/ Krajský súd v Bratislave v konaní č. 3Tos/78/2015 porušil sťažovateľove právo definované v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

3/ Krajský súd v Bratislave v konaní č. 3Tos/78/2015 porušil sťažovateľove právo definované v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR.

4/ Krajský súd v Bratislave v konaní č. 3Tos/78/2015 porušil sťažovateľove právo definované v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

5/ Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje Uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. 3Tos/78/2015 zo dňa 12. 8. 2015.

6/ Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 5.000,- Eur, ktoré je povinný vyplatiť Krajský súd v Bratislave do dvoch mesiacov od rozhodnutia.

7/ Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia na účet jeho právneho zástupcu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších prepisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak

tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaný rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/08, III. ÚS 198/07).

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Z obsahu sťažnosti, ako aj navrhovaného petitu vyplýva, že sťažovateľ sa domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom: zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní.

Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanoveniami odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Prepustenia sa môže podmieniť zárukou, že sa dotknutá osoba ustanoví na pojednávanie.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu

v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

1. K námietke porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu

V tejto časti namietaného porušenia označených práv sťažovateľa odmietol ústavný súd sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi sťažnosťou napadnutým postupom krajského súdu a uvedenými právami zaručenými v ústave týkajúcimi sa predovšetkým trestného konania vo veci samej.

Pokiaľ ide o vzťah ustanovenia čl. 46 ods. 1 ústavy upravujúceho základné právo na súdnu ochranu a ustanovení čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy týkajúcich sa špecificky základného práva na osobnú slobodu, ústavný súd konštatoval, že čl. 17 ústavy zahŕňa základné hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Táto súdna ochrana zahŕňa základné procesné garancie spravodlivého súdneho konania s prihliadnutím na povahu a účel konania o väzbe, a preto sú na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe aplikovateľné špeciálne ustanovenia čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenie čl. 46 ods. 1 ústavy (napr. uznesenia o predbežnom prerokovaní III. ÚS 135/04 z 28. apríla 2004, III. ÚS 277/07 z 11. októbra 2007).

Zároveň ústavný súd konštatuje, že právo na súdnu ochranu v súvislosti s periodickým skúmaním dôvodnosti väzby, ako aj právo na urýchlené skúmanie dôvodnosti väzby sú obsiahnuté v čl. 17 ods. 2 ústavy. Preto toto ustanovenie je v pomere špeciality k všeobecným ustanoveniam čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy (m. m. I. ÚS 224/03, I. ÚS 34/04).

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu taktiež vyplýva, že v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy je osoba vo väzbe oprávnená na preskúmanie procesných a hmotných podmienok, ktoré sú predpokladom pre jej „zákonnosť“, pričom požiadavka preskúmania hmotných podmienok väzby zahŕňa povinnosť preskúmať okolnosti svedčiacie pre a proti väzbe a rozhodnúť s poukazom na právne kritériá, či sú dané dôvody opodstatňujúce väzbu, alebo prepustiť osobu na slobodu, pokiaľ také dôvody neexistujú (pozri III. ÚS 38/01, III. ÚS 79/02 a III. ÚS 135/04).

Na druhej strane, konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení samotnom (konaniami vo veci samej týkajúcimi sa viny obvinenej osoby) a ani konaniami o právach alebo záväzkoch občianskoprávneho charakteru, na ktoré sa vzťahuje čl. 6 ods. 1 dohovoru. V rámci konania o väzbe preto nemôže dôjsť k porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže túto oblasť ochrany práv upravuje vo svojich ustanoveniach čl. 5 dohovoru (napr. I. ÚS 200/06, III. ÚS 277/07).

Na základe týchto skutočností odmietol ústavný súd sťažnosť vo vzťahu k namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi sťažnosťou napadnutým postupom krajského súdu v konaní o väzbe a uvedenými právami zaručenými v ústave týkajúcimi sa predovšetkým trestného konania vo veci samej.

2. K námietke porušenia práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a 4 dohovoru postupom krajského súdu

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ nenamieta naplnenie materiálnych podmienok samotnej väzby ani dĺžku konania na krajskom súde pri rozhodovaní o jeho sťažnosti proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 T 173/2014 z 11. júna 2015, ktorým okresný súd zamietol jeho žiadosť o prepustenie z väzby zo 6. mája 2015.

Sťažovateľ namieta len procesný spôsob posúdenia jeho predchádzajúcich žiadostí o prepustenie z väzby z 2. apríla 2015 a zo 7. apríla 2015, ktoré sú obsahovo totožné, s následnou žiadosťou o prepustenie z väzby zo 6. mája 2015. Sťažovateľ namieta podľa jeho názoru nesprávne vyhodnotenie splnenia formálnych podmienok na podanie žiadostí z 2. apríla 2015 a 7. apríla 2015 v zmysle ustanovenia § 79 ods. 3 Trestného poriadku. Námietky sťažovateľa vo vzťahu k zákonnosti jeho väzby, ktoré boli obsahom žiadostí z 2. apríla 2015 a zo 7. apríla 2015 boli okresným súdom a krajským súdom meritórne posúdené pri rozhodovaní o jeho tretej žiadosti zo 6. mája 2015, s prihliadnutím na obsahovú totožnosť žiadostí, pričom výsledok meritórneho posúdenia sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom nenamieta.

V súvislosti so žiadosťami z 2. apríla 2015 a 7. apríla 2015 bol sťažovateľ vyrozumovaný dvoma prípsmi okresného súdu zo 17. apríla 2015 o tom, že nie sú splnené formálne podmienky na rozhodnutie o jeho žiadosti, keďže od právoplatnosti posledného rozhodnutia o žiadosti (18. marca 2015, pozn.) neuplynula doba tridsiatich dní v zmysle

§ 79 ods. 3 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestného poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“).

Podľa ustanovenia § 79 ods. 3 Trestného poriadku obvinený má právo kedykoľvek žiadať o prepustenie na slobodu. Ak v prípravnom konaní prokurátor takejto žiadosti nevyhoví, preloží ju bez meškania so svojím stanoviskom a s návrhom na rozhodnutie sudcovi pre prípravné konanie, o čom upovedomí obvineného a jeho obhajcu. O takej žiadosti sa musí bez meškania rozhodnúť. Ak sa žiadosť zamietla, môže ju obvinený, ak v nej neuvedie iné dôvody, opakovať až po uplynutí tridsiatich dní odo dňa, keď rozhodnutie o jeho predchádzajúcej žiadosti nadobudlo právoplatnosť.

V súvislosti s už uvedenými námietkami krajský súd v uznesení sp. zn. 3 Tos 78/2015 uviedol: *„V súvislosti s preskúmaním postupu okresného súdu pri rozhodovaní o žiadostiach obžalovaného [REDAKOVANÉ] o prepustenie z väzby sa sťažnostný súd zaoberal aj námietkami obhajoby, ktoré smerovali voči postupu okresného súdu, ktorý meritórne nerozhodol o žiadosti obžalovaného podanej dňa 02.04.2015, resp. 07.04.2015. Okresný súd po preskúmaní podanej žiadosti vyrozumel obžalovaného a obhajcu o tom, že nie sú splnené formálne podmienky na rozhodovanie o žiadosti, nakoľko od právoplatnosti posledného rozhodnutia o žiadosti (18.03.2015) neuplynula doba tridsiatich dní. Otázkou posúdenia, či ide v žiadosti o nové dôvody alebo je postavená na tých istých dôvodoch, musí riešiť súd, ktorému prislúcha rozhodovanie o podanej žiadosti a pri svojich úvahách sa riadi obsahom predchádzajúcich žiadostí, prihliadajúc na priebeh dokazovania.*

Napriek tomu, že obžalovaný sa v žiadosti zo dňa 02.04.2015 opiera aj o dôkazy, ktoré boli prvýkrát vykonané až pred súdom, na hlavnom pojednávaní dňa 27.03.2015, principiálne dôvodí vo svojej žiadosti stále tým, že sa cíti nevinný, na spáchaní skutku sa nepodieľal a spochybňuje všetky dôkazy, ktoré ho zo spáchania skutku usvedčujú. Väčšina z nich bola pritom súdu známa v čase podania obžaloby, nakoľko boli vykonané v prípravnom konaní. Napriek tomu, že svedkovia [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] vypovedali prvýkrát, nemožno však automaticky tvrdiť, že na podklade týchto dôkazov

predniesol obžalovaný nové dôvody pre svoje prepustenie. Týmito dôkazmi iba podporil svoje predchádzajúce tvrdenia o tom, že v čase skutku sa nachádzal na úplne inom mieste.

Opierajúc sa o naznačené úvahy, sťažnostný súd vyhodnotil postup okresného súdu v súvislosti s vybavovaním predchádzajúcej žiadosti obžalovaného za zákonný.“

Ústavný súd vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým patrí interpretácia a aplikácia zákonov, a že jeho úloha sa obmedzuje iba na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách, pričom nesmie ísť o takú interpretáciu a aplikáciu právnych noriem, ktorá by bola arbitrárna alebo zjavne neopodstatnená (I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 228/05).

Ústavný súd konštatuje, že právne závery krajského súdu opierajúce sa o aplikáciu relevantnej právnej úpravy Trestného poriadku korešpondujú so skutkovými zisteniami, a tieto zistenia nie sú výsledkom svojvôle, ale komplexného zhodnotenia všetkých skutkových okolností významných pre rozhodovanie o väzobnej otázke. Ústavný súd je toho názoru, že krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia relevantným otázkam formulovaným sťažovateľom v uplatnenej sťažnosti poskytol zrozumiteľnú a náležitú odpoveď.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že medzi napadnutým postupom krajského súdu a obsahom sťažovateľom označených článkov dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí tejto časti sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto túto časť sťažnosti sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa v nej obsiahnutými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. januára 2016